

ПЕНЧО СЛАВЕЙКОВ НА ШИПКА

chitanka.info

НА ШИПКА^[0]

*От своя горд полет в небото устремени,
на отдих кацат там на върха извисени
орлите — дето за пронизния им взор
преграда няма пак в безкрайния простор,
и нищо царственний покой им не смущава.
И рядко някой друг отбива се тъдява,
поне да навести свещений тоя кът,
където легнаха хероите да спят
сън вечен — за живот на своята земя родна
принесли жъртвен дар кръвта си благородна.*

*На тоз гранитен връх съдбата отреди
мегдан те да делят с врагът, гърди с гърди:
тук редом с юноша и старец белобради
намери своя гроб: въздъх последен даде,
смъртта очите му преди да засени,
и с него поздрави свободни бъдни дни.
Те спят в прегръдките на своята земя мила,
заради подвизи която бе вскърмила
великият им дух со своите бедни,
и бог за жъртва ги изкупна отреди.*

*Минава ден по ден, година по година —
хероя някога за други що загина,
за него споменът заглъхна в дивий рев
на новите борби, що алчния си зев
с настъпилите дни живота нов разтвори.
Едвам сегиз-тогиз, в тържествени говори,*

на дребни времена дребнавия херой
случайна думица ще вмести в тоста свой
и, во съзнание на дълг изпълнен, чаша
ще дигне заради „минала“ слава наша.

Далеч от тоя шум креслив и суета,
в сърцата майчини, еднички на света
на обич храм, до век ще бъдат съхранени
светите спомени — и в миналото взрени
все ще ги дирят те со поглед просълзен,
тез свидните лица, чак до последний ден,
додето и сами те легнат во земята, —
и неизплакани сълзи те в небесата,
сълзите майчини за скръбна чест в светът,
застъпници ще ги пред бога отнесът.

Далеч от тоя шум безсмислен, и жената
сама безпомощно сираче на съдбата,
сирак прегърнала на чер вдовишки скут,
ще чезне и живеи в плач никому не чут.
В скръбта на земен дял привела чело бледо
ще да му шъпне тя, на свидното си чедо,
за онзи, който е живот на него дал:
защо и как е той за другите умрял —
с смъртта си пътя на живота да проправи —
за да го отрече живота и забрави.

[0] „На Шипка“ е озаглавена и последната (девета) песен на „Кървава песен“, но както там, така и в другата ѝ вариация (при първоначалното печатане на тая песен, е обозначението ѝ като осма, в сп. „Мисъл“, стр. 12, 1906 г.), и текстът, и тенденцията е друга: в „Кървава песен“ се рисува Шипка от времето на Руско-турската война, а в „На Острова на блажените“ — от времето на подготвянето и излизането на антологията (1910 г.); и тук, като в „Миналите“, се противопоставят опошляването на буржоазната действителност и някогашните борби за свобода с укор към съвременността. В образа на

майката, която — при общата забрава — жали за загиналите, се чувства реминисценция от известното Некрасово стихотворение „*Като гледам ужасите на войната*“ с популярния тогава превод от Вазов, озаглавен „*Кат гледам страхотийте на войната*“. [↑](#)

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.